

vel non ut oportet, vel non quo oportet: in omnibus sanè intemperantes excedunt, quippe qui & gaudent nonnullis, quibus non oportet, quæ odio profectò digna sunt, & si aliquibus gaudendū est, magis quām oportet, quāmque plerique gaudent, id facere consueuerunt. Atque excessum quidem circa voluntates intemperantiam esse ac vituperabilem perspicuum est. Circa autem dolores non quemadmodum in fortitudine, ita hic sustinendo temperans, non sustinendo intemperans dicitur: sed intemperans unusquisque est, dum propterea quod iucunda non consequitur, magis quām oportet, dolet: dolorēnque ipsi assert voluntas: temperans, dum absentia, abstinentiāque voluntatis nullo dolore afficitur.

CAPUT XIIII.

Intemperans igitur iucunda omnia appetit, vel ea quæ maxime iucunditatem afferunt: diciturque à cupiditate adeo, ut ea omnibus aliis anteponat: atque ita sit, ut doleat, dum & voto frustratur, & cupit, quippe cum non sine dolore cupiditas sit, dolere autem ob voluptatem absurdum videatur. At qui deficiant circa voluptates, minùsque quam oporteat, illis oblectentur, nō ferè inveniuntur: talis enim stupiditas humana non est, nam cætera animalia cùm delectum ciborum habeant, aliis oblectantur, aliis minimè. si verò quispiam sit cui nihil sit iucundum, nullaque inter hunc & illum cibum differentia sit: is fānè procul esse ab hominis natura videtur. Quocirca quia eiusmodi homines nō admodum esse consueverunt, effectum est, ut ne nomen quidem vulum consequenti sint. Temperans autem circa hæc mediocriter se habet: nam neque iis oblectatur, quibus intemperans maximè consuevit, sed potius ægrè afficitur: neque omnino iis gaudet, quibus non oportet: neque vlla aliqua huiusmodi re vehementer oblectatur: neque si absit, dolet: neque cupit nisi mediocriter: neque magis quam decet, quapiam re, neque quando non decet, afficitur: neque demum tale aliquid appetit: sed ea tantummodo iucunda, quæ vel ad sanitatem, vel ad bonam habitudinem faciunt: atque ea quidem mediocriter, & sicut decet, & cætera etiam, quæ his impedimento non sint, vel præter honestatem, vel supra facultates: nam qui ita facit, magis. At temperans non eiusmodi est, sed sic

CAPVT XV.

In temperantia verò spontaneo magis si-
milis, quam ignavia videtur: quippe

Ακτῇ παύτα δὲ οἱ ἀκόλαστοι ὑπέρβαλλοις
καὶ γῆ χάριστον εἶτος οἵς οὐ δεῖμιστα γεφ
καὶ εἴ που δέι χάριν οὐδὲ τοιόντων, μελ-
λον οὐδὲν, καθὼς οἱ πονοὶ χάριστον. οὐδὲ
οιώντες ταῖς ἡδοναῖς ἐσφεολή, ὅπις ἀκολα-
σία, καὶ φερτοῦ, δῆλον. περὶ δὲ ταῖς λύπταις,
οὐχ ὕστερ ὅπῃ τῆς αἰδρίας, τοῖς ἔστημέν
λέγεται σώφερον· οὐδὲ ἀκόλαστος, τῷ μη
ἄλλῳ ὁ μὴ ἀκόλαστος, τῷ λυπτεῖσθαι μελ-
λον οὐδὲν, ὅπις οὐδὲν οὐ πυρχάνεται· καὶ
τὰς λύπταις δὲ ποτεῖς ἀντεῖς οὐδὲν οὐ δὲ σώ-
φερον, τῷ μη λυπτεῖσθαι τῇ ὄποστα, καὶ τῷ
ἐπίκειθαι τῇ ήδεσ.

Κεράλαση εδ.

O μὴ οὐκ ἀκόλαστος, ὅπερι μετεῖ τῇ μὲν
δίων παύτων, η̄ τῇ μέλεστε, καὶ ἡ γε-
τεγένη τῆς ὅπερι μετεῖ· ἦτε αὐτὸν τῷ αἰλλαν
τεῦθις αἱρεῖσθαι· σὺ δὲ καὶ λυπήσαι, καὶ διπο-
τυχέσθαι, καὶ ὅπερι μετεῖ· μᾶλλον γὰρ ὁ
ὅπερι μετεῖ· αἴτοι δὲ ἔσται τὸ διὸ οὐδενὸς
λυπεῖσθαι· ἐλέποντες δὲ ταῦτα οὐδενάς,
καὶ οὐδὲν οὐδὲ γέμεντες οὐ πάντα γένονται·
οὐ γάρ αἰσθατικὴ δίαιτη οὐ τοιαύτη αἰσθατική·
καὶ γὰρ ταὶ λιπατὰ γέναι, διακρίνει τὰ βερύλλου-
τα, καὶ τοὺς ψῆφους, καρύκες τοὺς δὲ, οὐδὲ δὲ
τοὺς ρυθμοὺς δίαιτην, μικρὸς διαφέρει ἑτερον
τετέρους, πόρρω δὲ εἴη τὸ αἰσθατικόν· οὐ τε-
τευχός δὲ οὐ τοιούτος οὐδέματος· διὰ τὸ μη
πάντα γένεσθαι· οὐ δὲ σύρεσσον, μάστις ποθε-
ταῦτη· τοιούτη· οὔτε γάρ οὐδεται, οἵτις μάλιστα
οὐ ἀκόλαστος· ἀλλὰ μέλλον μυχεραίνεις οὐ-
τε ὅλας οἵτις μὴ δέεται, οὔτε σφόδρα τοιούτῳ
οὐδενί· οὔτε διπόντων λυπήσαις· οὐδὲν· ἐ-
πιθυμεῖς, η̄ μετέσις· οὐδὲ μέλλον η̄ δέεται·
οὐδὲ δέεται μὴ δέεται, οὐδὲν οὐδενὸς οὐδὲ τοιούτων
οὐδενός· δοτα δὲ πορεῖς οὐχεῖσι δίαιτην, η̄ πορεῖς
διεξεῖσιν, οὐδὲν οὐτε, πούτων ὄργανται με-
τεπέσις οὐδὲ οὐδὲ· καὶ τοῦτον αἰλλαν οὐδενόν, μη
ἐμποδίσαι τούτοις οἴγται, η̄ πατεῖ τὸ κεχλόν,
η̄ ταῦτα οὐσίαν· οὐ γάρ οὕτως ἔχων, μέλλ-
λον ἀγαπᾶ ταῦτα τοιούτων οὐδενάς της ἀξίας·
οὐ δὲ σύρεσσον οὐ τοιούτος, ἀλλ' οὐδὲ οὐρ-
αῖς λόγοις.

tales voluptates amat, quam dignum
recta ratio præscribit.
Κεφαλαιον τε.
Εκοστόν δὲ μάλιον ἔστενεν ἡ ἀκοστία
τῆς θυμίας. οὐδὲ γὰρ δι' ἀδύνατον, οὐδὲ
διατρέψασθαι.